

Truyện ngắn của
NGUYỄN QUANG HIỆN

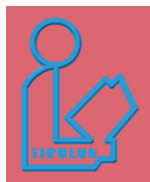
Mây đục

VĂN số 160
15-8-1970

mây đực

NGUYỄN QUANG HIỆN

Paris * 01.2025

mây đục

NGUYỄN QUANG HIỆN

Bìa: *M. C. P*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

mây đục

NGUYỄN QUANG HIỆN

**Tập san Văn * Năm thứ bảy
Số 160 ngày 15-8-1970**

Buổi chiều xuống thật chậm.
 chàng quẹo xe vào một con
 đường nhỏ hai bên là ruộng nước rồi
 đậu lại, và quay sang nói với nàng :

– Chúng ta ngừng ở đây nhé, ở đây
 được rồi.

Ngoài đường lớn, xe chạy vun vút
 như không lưu tâm. Xa kia là nhà máy
 với tiếng kêu rầm rầm u u không ngừng.
 Phía này hoàng hôn đỏ ửng phản chiếu
 xuống cánh đồng nước. Hai chiếc máy
 bay phản lực bay rất cao ngang nền trời
 rồi biến mất, có tiếng đại bác nổ đàng xa,

nhưng không ai muốn để ý tới. Chàng ngó phía trước và rút gói thuốc trên túi áo, sự lặng yên giữa hai người như khuyến khích những ý nghĩ khác. Nàng nhìn ra cánh đồng rộng, tâm hồn nàng còn dào dạt những ý nghĩ nao nức của say mê, nhưng tất cả bầu trời trước mặt có dấu hiệu nào để cho sự say mê của nàng đậu lại, hình như nàng có vẻ không được hài lòng điều gì. Nàng nói hơi buồn :

– Kim hơi ngạc nhiên về mình.

Chàng tiếp lời :

– Kim muốn nói điều gì.

– Quen anh và đi chơi với anh.

Chàng đáp hững hờ :

– Mọi việc đều có vẻ bình thường như vậy.

– Hình như mọi việc đã ngưng lại.

Nàng nghĩ tới điều gì giống như sự hăm dọa lúc đầu của hai người nhưng nó đã bắt đầu dịu lại. Chàng kiểm hộp quẹt và nói:

– Cô bé tình cảm ơi, anh không tin vậy đâu.

Chàng mỉm cười và lấy tay quét lọn tóc trên má nàng.

– Sao cô bé nghĩ ngợi lung tung vậy ?

Có gì để cho chàng điên cuồng, cuộc phiêu lưu với nàng đâu có gì đáng chê trách, và cũng không có gì để cuộc sống phải xáo trộn, tại sao lại phải thắc mắc về một điều không nên nói tới. Sự trống rỗng trong tâm hồn chàng với những giờ phút rảnh rang chẳng phải để cho một cái gì cả, chàng nghĩ thế, không phải để

có một mục đích thấp hoặc cao, vì chàng không muốn đặt vấn đề ấy. Nàng có nhiệt tâm, say mê tình yêu, có lẽ coi tình yêu như một cái tay vịn khi đi trên đường, dù nàng nghĩ vậy cũng có gì đáng trách, nhưng nàng không nghĩ vậy một cách quả quyết, mình đâu có nhìn nàng như vậy, có lẽ trong chàng có một sự ứ đầy những tình cảm vụn vặt, có lúc chàng lại tội nghiệp các cô gái với thế giới khúc mắc và khổ hạnh của họ, cái thế giới hạn hẹp như hô diễn tả mà không bao giờ thoát ra được, nhưng bọn đàn ông con trai có gì hơn.

Chàng hút thuốc thả khói và cũng lấy làm lạ, cánh đồng rộng, hoàng hôn dịu như một hơi thở đuối, và chàng cảm thấy một chút dịu dàng lẫn tấm tức. Nàng ngồi hơi ngả về phía sau, cánh tay trần để lộ đôi vai nhỏ, nàng vừa có một

cái gì khiến chàng phải ôm lấy nàng và hôn nàng trên má và môi, nhưng chàng vẫn thích lững lờ.

– Kim sợ một điều, rồi nàng lắc đầu, thôi để rồi Kim sẽ nói, hình như anh đang nghĩ một điều khác phải không ?

Chàng lắc đầu :

– Chắc không phải đâu, anh đang nghĩ gì trong lúc này hay sao, có lẽ anh đang nghĩ đến em mà anh không biết.

– Em cam đoan không phải vậy, có lẽ em không nuôi nổi sự lãng mạn lâu dài trong anh, nàng mỉm cười nói tiếp, có lẽ thế hệ chúng ta không biết lãng mạn, hay xã hội chúng ta sống bóp chết sự lãng mạn.

– Theo anh, mỗi thế hệ tìm ra một hình thức lãng mạn khác, và em là một

cơ hội lãng mạn nơi anh bùng dậy đó.

Câu nói của chàng vui vẻ, lòng nàng cũng ấm lại, chàng sát lại một chút cho đầu nàng tựa vào vai mình, nàng có nhan sắc trung bình và có thể làm đẹp hơn. Chàng hôn trên trán và má nàng, và thấy mùi tóc và da thịt nàng như quen thuộc, chàng vuốt đôi vai cánh tay và kéo chặt nàng vào trong ngực.

– Kim thấy hình như anh thích một cái gì khác, như một cô gái khác, đánh bạc, hay chính trị phải không ?

– Anh không thích chính trị trong lúc này, đánh bạc thì không thường xuyên, và một cô gái nào khác, chắc cũng không phải rồi ?

– Vậy anh đang thích cái gì ?

– Ủ để anh nghĩ coi đã, Kim thử đoán thêm một tiếng nữa coi.

Nàng lắc đầu, chàng nói:

– À mà anh tìm ra rồi, chàng nói vui vẻ, như vậy chắc là một món tiền lớn.

Chàng cũng không ngờ mình nói ra một điều như vậy, có lẽ đó là ám ảnh của mọi người, mọi người đã nghĩ như vậy, nên chàng cũng nghĩ như thế. Nàng tiếp lời :

– Giá Kim giàu thì anh khỏi lo há.

– Ủ nếu Kim giàu em sẽ cho anh thật nhiều tiền chắc anh vui đó.

Hai người cùng cười, nhưng chàng bỗng thấy mình thành thật lẫn giả dối, giả dối như những câu chuyện và hành động vì xã giao, nét mặt, tiếng cười và cử

chỉ của một vài người nào đó mà chàng đã gặp, và phải cư xử miễn cưỡng, người ta không thể thành thật quá, chắc đã có những sự gì loài người chưa đạt tới được, và sự giả dối vẫn loanh quanh ở những sự nhàm chán mà chàng đã thấy và muốn giận dữ. Sống là san sẻ từ giả dối này sang giả dối khác, vì thế kẻ điên có lẽ là kẻ thành thật nhất, và những người không điên đã phải chịu đựng quá mức những sự giả dối của kẻ khác và của chính mình. Hả, không biết mình đã vừa nghĩ gì và nói gì. Tháng tới, chàng chấm dứt phần diễn giảng trong năm, chàng sẽ rảnh rang trong mấy tháng. Nhưng không hiểu tại sao, ở ngoại quốc mấy năm, nên ý nghĩ và thân xác chàng trở nên trơ như một khối đá.

Nhưng nàng lại thấy vui và thân với chàng hơn, khung cảnh trước mặt có vẻ

một sự lảng mạn, nhưng vẫn chưa chất đầy, chàng hình như có vẻ dịu dàng hơn. Nàng nói tiếp:

– Kim không buồn, nhưng có lúc trống trải, hình như Kim không biết tin tưởng vào điều gì, vào nguyên tắc nào để khỏi sai lạc. Nhưng Kim lại hoàn toàn tin cậy nơi mình, những sự xảy ra đều có vẻ bề ngoài, và Kim tự nhủ Kim không bao giờ lầm lạc, và không được quyền sai lạc.

– Không bao giờ Kim sai lạc ?

– Kim định nói trong lập trường, và muốn nghĩ rằng dù khác với ý nghĩ của người khác nhưng Kim luôn luôn đúng, và không chịu theo người khác.

– Thế là Kim lập dị rồi.

– Không, Kim nói không rõ nghĩa,

nhưng Kim chỉ muốn nghĩ rằng Kim sẽ bình tĩnh trước mọi sự.

Nàng yên lặng rồi nói tiếp :

– Không rõ tình yêu đối với Kim vui hay buồn, có lẽ cả cuộc sống của Kim cũng vậy. Hồi nhỏ Kim ám ảnh về tình yêu. Hồi đó Kim mới lớn, buổi tối ngồi học trên lầu, cứ mỗi tối chủ nhật lúc về khuya là thấy cặp nhân tình trước cửa đưa nhau đi coi hát bóng về và âu yếm nhau, rồi hai người đã hôn nhau lúc chia tay. Kim thấy vừa hồ thẹn vừa tò mò. Rồi Kim nghĩ chắc còn lâu lắm Kim mới có người yêu, và Kim vẫn còn mắc cỡ mãi.

– Thiếu gì con trai đã theo đuổi Kim.

– Đối với Kim không có nghĩa gì, hình như tình yêu là cái gì không tới được, nó còn như là một sự thử thách

đối với Kim, khiến Kim muốn chinh phục nó hơn là bị chinh phục.

– Kim có vẻ đàn ông con trai rồi đó.

– Không phải, Kim muốn nói rằng Kim không muốn hoàn toàn bị động và chấp nhận lặng lẽ, vì Kim chưa có đau khổ bao giờ, có phải có đau xót mới là yêu phải không anh?

– Có người nghĩ như vậy, nhưng không hoàn toàn.

– Kim trống rỗng, không chịu nổi người khác, và tự trưởng thành trong ý nghĩ, nhưng thật ra Kim cũng muốn bị chinh phục.

– Như vậy Kim là một kẻ bất trị hay sao.

– Vì không ai trị nổi Kim, không ai trị được Kim.

Nàng nói tiếp như bị mất thăng bằng:

– Nhưng anh trị nổi Kim vì thế Kim yêu anh.

– Trời ơi anh làm gì mà Kim nói vậy?

– Anh không làm gì nhưng vì anh không cần Kim.

– Như thế dễ quá mà.

– Nhưng không ai làm được.

Chàng yên lặng, tình yêu thật vui, thật buồn và thật nhạt nhẽo, khi sống người ta phải đương đầu với những cái đó.

– Kim nói nhiều quá rồi, nói vậy chứ Kim ngu lắm, Kim không biết gì đâu, Kim nói thật đó..

– Thôi đi kiếm gì uống, anh khát rồi.

ơn mưa đồ ào ào xuống thành phố, những lùm cây mờ nhòa trong những đợt mưa tha thướt như lụa mỏng bay từng đợt in lên tòa nhà cao ngất bên kia. Khi hai người tới, trời còn nắng nhưng ngồi một lát trời bỗng tối xầm và mưa kéo đến. Tiệm nước đã bật đèn và họ cảm thấy dễ chịu hơn :

– Mưa làm Kim thấy thích hơn, ngồi trong quán nước, nhìn xuống mới thấy mình yên ổn.

Chàng không nói gì, ly la de làm chàng thấy bốc hơi men Và có cảm tưởng như muốn đánh lộn, giá được đập bể mặt một vài tên, và mình cũng lãnh vài quả nằm dưới đất, chắc cũng thú lắm, đó là ý

nghĩ ngộ nghĩnh như mất quân bình. Có lẽ chàng đang no đầy một cái gì và thiếu sót một cái gì quan trọng nhưng chàng không hiểu rõ chừng nào làm người cơ giân. Những ước mộng nhỏ như bị tắt ngấm trước sự xô đẩy của sinh hoạt, và điều nguy hiểm mà chàng cảm thấy là không biết chàng đang ước vọng điều gì có thể thành tựu.

Cảnh sống lôi kéo, cuốn hút như con thuyền trên mặt nước, cái thú tiếng động âm ĩ bất tận của sinh hoạt xung quanh đã lôi kéo, xây dựng và chôn vùi tất cả. Rồi hiện giờ trong chu vi mấy chục cây số vuông người ta quay lưng với khổ nhục, nhưng khổ nhục lại từ bên trong lớn ra, không ai làm gì được, và đành chấp nhận nó như thế, và gắng làm cho nó khá hơn. Nàng có cảm tưởng như chàng vừa nghĩ tới những điều gì riêng tư nên hỏi :

– Anh thấy Kim thế nào ?

Chàng trả lời ngân ngừ :

– Dễ thương và khôn ngoan.

Chàng nói giản dị và chân thật, nhưng điều đáng trách là tại sao mình ôm nàng trong tay nhưng không xao xuyên và hôn nàng trong rã rời, hay mình đang có một thứ tình cảm tội lỗi nào khác như không được phép thân mật với nàng. Tất cả có lẽ cũng chỉ quanh quẩn như vậy, và không đưa người ta đi đâu xa cả, ta cũng không biết rõ hay tự che giấu những bất mãn sâu xa bởi những thú vui dễ dãi của trò chơi tình cảm.

– Anh nói thật không?

Chàng gật đầu. Ánh sáng trong tiệm dịu dàng hơn khi cơn mưa sập xuống, tiếng ào ào của nước đổ xuống và tiếng

huyền não của những người nói chuyện xung quanh làm chàng nghe như một điệu hát cũ, cái điệu hát từ bao nhiêu năm đã đưa chàng qua ngày tháng.

Ngày tháng đã đi qua trên những mái ngói kia, những lùm cây kia, trên đường phố và vỉa hè kia, với những người lớp lớp đi lại, ngày tháng của chàng cũng trôi qua như thế và chất đầy những lãnh đẵng một chút đau xót không rõ rệt. Sinh hoạt dưới phố chắc cũng có một dĩ vãng như vậy. Các lớp người đã đi qua, chàng là một người trong đám họ, những khuôn mặt nào nhể nhại sống trong một khung cửa hẹp hay ồn ào nhớn nhोर ngoài phố, một ngày một tháng qua đã làm gì đối với họ. Chàng quay sang thấy khuôn mặt nàng tươi mát trong ánh đèn dịu, vùng trán phẳng tóc mượt, đôi má mịn và thơm, đôi vai nàng nhỏ và nao nức như

muốn để chàng ôm lọt vào tay, tất cả là nàng trong một thời gian nào đó không ghi dấu, với nụ cười, đôi mắt nhìn, và hình như không rõ ràng nữa, giống như một pho tượng in mờ trong không gian mà chàng chỉ tỉnh cờ nhìn ra được trong chốc lát. Chàng cũng không thấy rõ mình nữa, và có cảm tưởng hai người đang lùi lại thật xa trong dĩ vãng hay bay vút vào một xã hội nào đó trong tương lai, trong dĩ vãng và trong tương lai chắc đã có những kẻ ngồi như chàng và nàng, mang nét mặt, ý nghĩ và hành động ấy, giống hệt như vậy, và cũng không có gì chứng tỏ cho mọi người nhìn thấy cả, nhưng chắc chắn có, như sự hiện diện của hai người trong lúc này, thừa thãi và không biết làm gì. Nhưng chàng lại mỉm cười, và chợt thấy có một chút hạnh phúc nhỏ nhặt, hãy cứ tạm gọi như thế, khuôn mặt nàng chợt nhoè ra và chàng cảm thấy có

nụ cười của nàng nhìn chàng với vẻ ngây thơ hờn giận. Chàng nói nhỏ với nàng như nói một mình :

– Anh muốn hôn Kim.

Nàng cúi xuống một chút không nói gì.

– Kim có nghe thấy anh vừa nói gì không ?

Nàng đáp khẽ :

– Có.

Chàng quay sang phía bên cạnh, bàn gần đó là ba bốn người ngoại quốc ngồi chung với một phụ nữ ngoại quốc mà chàng đoán là vợ một người trong bọn. Một người trong đó gập tia mắt chàng, Có lẽ hẳn vừa nhìn thấy những điều thân mật chàng vừa nói với nàng:

– Cái ông đó cứ nhìn anh với Kim hoài.

Chàng quay lại :

– Hẳn hả, được nếu hẳn có cử chỉ hỗn anh sẽ cho hẳn biết.

Chàng cầm ngược vỏ chai bia như muốn đập lộn tức khắc. Gã ngoại quốc không rõ có hiểu chàng nói gì không, nhưng không quay đầu lại nữa. Nàng biết chàng vừa nói đùa, nhưng chàng có thể làm thật.

– Người ta to vậy mà anh dâm.

– Anh đâu sợ gì, anh đang muốn đánh lộn.

Chàng cầm vỏ chai một lần nữa rồi đặt xuống.

– Anh đập thật đó, anh muốn đập chết hết bọn chúng...

Mưa cũng vừa tạnh, xe cộ lại tuôn ra từ các ngã phố. Những đợt mây trắng như khói bay thấp ngang qua phía sau các tòa nhà. Sự huyên náo của cơn mưa đã biến mất mang bình thường trở lại, chàng cho là cái bình thường nhạt nhẽo. Chàng vẫy bồi bàn trả tiền và rủ nàng ra đi:

– Thôi đi chỗ khác đi, trời lại nắng rồi.

Hai người xuống đường và ra xe.

– Về chỗ anh làm việc, giờ này không có ai, anh sẽ cho Kim nghe những bản nhạc mới.

Một lát sau, chàng ngừng xe trước một căn nhà lớn. Cánh cửa sắt chỉ khép

hồ, hai người bước vào trong và nàng cảm thấy có một sự yên lặng âm đục. Qua mấy căn phòng làm việc với bàn giấy, máy chữ, điện thoại, chàng đưa nàng lên lầu cao, cùng một lúc nàng cảm thấy kỳ lạ như mỗi bậc thang đưa nàng lên cao và cách xa hơn với sự huyền ảo dưới mặt phố. Chàng ngừng lại trước cửa phòng và quay lại nhìn nàng rồi mở cửa bước vào. Nàng vào theo và thấy một chút bối rối. Căn phòng dài thoáng và ít đồ đạc, một cái tủ nằm ngang bên trên có một bình hoa để trống, hai chiếc bàn viết, mấy chiếc ghế ngời, chiếc đi văng bọc vải trắng và bộ máy quay đĩa hát.

– Kim ngời đi để anh mở cửa cho sáng.

Nàng ngời trên một ghế dựa quan sát xung quanh và muốn làm quen với khung cảnh. Chàng, tiến ra phía ngoài

và mở cửa sổ, ánh sáng chiếu hắt vào tường, lùm cây phía ngoài như muốn đem sự tươi mát vào bên trong. Chàng quay vào thấy nàng có vẻ e ngại.

– Chồng đĩa hát đó, Kim thích bản nào anh cho chạy.

Nàng bước tới chồng đĩa hát trên mặt bàn:

– Kim thích những bản nào vui một chút, vì Kim đang sợ buồn.

Chàng lấy ra một đĩa mới :

– Để Kim nghe bản này, một người bạn gửi từ xa về cho anh đó.

Chàng để đĩa vào máy quay và ngồi trên giường đối diện với nàng. Giọng ca của một ca sĩ Nam Mỹ cất lên như tiếng kêu trong rừng lúc buổi trưa. Chàng ngồi

trên giường và gọi nàng lại. Rồi chàng đưa tay qua lưng nàng nói nhỏ :

– Bản hát hay không, anh nằm một mình nghe hát lắm lúc thấy buồn nhưng đã thành quen.

Nàng yên lặng như thông cảm nỗi buồn cô đơn của chàng, chàng ngả người trên gối để một tay trên đùi nàng.

– Anh thích bản này lắm.

– Kim thích những bản hơi cũ một chút, bản này hay nhưng Kim chưa biết.

Bài hát hết để yên lặng trở lại, một vài tiếng động dưới phố vọng lên.

– Rồi, anh để Kim nghe bản này nữa, bản này chắc Kim biết.

Chàng lục chồng đĩa lấy một đĩa khác cho vào máy chạy, rồi đứng giữa

nhà nhìn nàng mỉm cười:

– Để anh vào rửa mặt một chút nhé.

Nàng ngồi bên ngoài với tiếng hát và điệu nhạc hơi quen, và thấy tiếng nước chảy phía trong. Một lát chàng trở ra để mình trần, tay cầm khăn lau trên người và cổ. Chàng mở tủ lấy chai hước lạnh rót một ly và lại gần bên nàng, hai người uống xong ly nước, chàng đặt ly xuống ôm lấy vai nàng vỗ về:

– Kim dễ thương lắm.

Chàng nói thế theo một tình cảm bình thường không cố ý, Chàng thấy như vậy rồi ôm chặt nàng trong vòng tay và hôn nàng trên cổ trên má. Nàng yên lặng nhắm mắt và chàng từ từ hôn nàng trên môi. Nàng để tay trên vai và ngực chàng, chàng thấy mạch máu chạy mạnh hơn và

có cảm tưởng như chàng sẽ không ngừng lại được nữa, nhưng nàng nói:

– Kim thấy sợ và muốn vô tư, nhưng hình như xung quanh Kim có lúc như có nhiều đe dọa, anh thương Kim thật không.

Chàng chưa biết trả lời ra sao, có lẽ nàng đang buồn về một chuyện nào đó nên bi quan.

– Có lúc Kim thấy Kim đã sống trên mức số phận của Kim có thể có, nếu có chút may mắn và vui vẻ nào là điều mãn nguyện rồi.

– Tội nghiệp, sao bỗng không Kim thiếu tin tưởng như vậy.

– Chắc Kim đã thiếu tin tưởng, anh thấy hoàn cảnh Kim như vậy không ?

– Ô không đâu, một phiên muộn nhỏ nhất làm Kim nghĩ ngợi nhưng không phải thế.

– Nhưng chỉ một chút nữa là Kim có thể tìm đến cái chết, trong đêm tối Kim có thể tìm đến cái chết.

Chàng thấy cơn xúc động như dội xuống và muốn tìm những lời vỗ về nàng. Chàng ngồi xuống giường ngả người trên gối và cầm tay nàng để lên ngực. Hai người nhìn nhau một lát rồi chàng kéo nàng xuống và hôn rất lâu trên môi, nàng nói nhỏ :

– Nát áo của em anh.

Chàng bỗng yên lặng và cảm thấy buổi chiều đang trôi qua mặt đất như một bộ máy hay một chiếc xe lăn từ từ trên đường dài. Cái yên lặng có vẻ như

không bị khuấy động và đang chờ đợi một cái gì xảy đến bất chợt. Chắc có một cái gì rất êm ái nhưng không khuấy khỏa đang ở quanh đâu đây, sự êm ái và dịu dàng như những đám mây đục. Chàng bỗng nhắm mắt lại như cho quên đi điều gì. Nàng nói nhỏ:

– Anh ngủ đi.

– Ủ, Kim xoa lưng cho anh ngủ một lát nhé.

Chàng nằm úp xuống, bàn tay nàng mát dịu trên da thịt chàng ấm. Chàng muốn nói một câu dịu dàng:

– Kim xoa lưng cho anh ngủ rồi lát nữa mình đi ăn cái gì nhé.

Chàng đặt tay lên đùi nàng và nhắm mắt lại. Buổi trưa vừa rồi không ngủ nên chàng cảm thấy mệt, và muốn nằm yên

lặng một lát cho bớt nhức đầu.

– Rồi, anh ngủ đi.

Chàng thấy tiếng nhạc đều đều và cảm giác lửng lơ bên cạnh nàng có cái gì như một nỗi buồn và một sự chất chứa bên cạnh đây, đang ẩn giấu trong những đám mây trắng và đục của một ngày trời xấu, cứ như thế ý nghĩ sẽ đưa chàng tới đâu,

Có lẽ mình đang thành thật lẫn giả dối, nhưng mọi việc chỉ giản lược được đến thế trong sự êm ả lẫn xa vời. Rồi chàng thấy hình như vừa đi xa hơn và vượt khỏi một ranh giới nào đó. Chàng thấy mình đang dắt tay một người con gái đi trong phố đông, bỗng có một tên can thiệp to lớn ra chọc ghẹo hai người. Chàng liền cầm một chiếc vỏ chai đập vào đầu hắn, hắn gục xuống bất tỉnh

giữa đám đông nhưng mọi người ngó lơ. Chàng liền cầm tay nàng kéo đi rồi hai người ngừng lại thấy trước đó là một xưởng máy, các công nhân mặc đồng phục đang lũ lượt bước vào.

– Anh ngủ đi, để nếu Kim khóc, anh sẽ không nhìn thấy.

Chàng không nghe rõ lời nàng, một lát mới chợt nhớ :

– Kim vừa nói gì đó.

– Kim nói anh ngủ đi...

Chàng mỉm cười rồi nằm nghiêng lại mắt vẫn nhắm, giữ tay nàng trên người mình nói nhỏ :

– Nếu Kim khóc, Kim gọi anh, anh sẽ khóc với Kim.

Chàng nói như nói đùa, nhưng giọng chàng đều đều khiến nàng tưởng chàng nói thật. Nhìn nét mặt chàng phảng phất, nàng thấy như có tiếng trẻ con reo dưới nhà, một lát nàng cảm thấy một điều khác, giống như một sự xúc động, và nàng bỗng cảm thấy có hai giọt nước mắt vừa lăn xuống má.

NGUYỄN QUANG HIỆN

